

21.

Wål kan jag åt mig finna den som mig
håller kår; Men aldrig åskar jag nä'n mer,
som jag dig åskat har. Om jag ock ej får
vara mitt hjonelag med dig, Skall jag i min-
net båra dig all min lesnads tid.

22.

Jag önskar hvarje timma, ja hvarje en-
da stund, Uti mitt klända hjerta, ett lycke-
ligt slut Uppå de sorgedrycker, som verlden
skänker mig, och så att få den flickan, jag ås-
kar hjertelig.

23.

Min wän! sök dygden fino, som glänser
aldramest; Gudsstrukan lät ock skina: hon pry-
der ock derndåst, Så blir din lesnad fäller, och
lyckan blir din lott, Morgången aldrig fäl-
let den till sin Gud har hopp.

24.

Lef vål, min Ros och Flicka! jag slutar
denna gång, Och dessa versar skickar uti
din egen hand. Om du vill estersinna, hvad
wisan innebär, Så kan du säkert finna, att
jag dig håller kår.

Kostar 2 fl. Banko.

En nymodig
och mycket wacker Kärleks-

W i s a ,

Jag gick mig ut i lunden, Att höra
foglasång, &c.

Författad af
Nils Rylander,
Södne-Skräddare i Lenhofda.
Med beziffrad melodi.

S A S L U N,

J. S. Åkerbloms Voletryckeri 1847.

G	most.	$\frac{1}{1} \frac{5}{3} \frac{5}{3} \frac{1}{3} \frac{2}{2} \frac{3}{3} \frac{1}{3} \frac{2}{2} \frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} \frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} \frac{1}{1} -$ $\frac{3}{3} \frac{5}{5} \frac{3}{5} \frac{6}{6} \frac{4}{4} \frac{2}{2} \frac{07}{07} \frac{07}{07} \frac{2}{2} \frac{4}{4} \frac{5}{5} -$ $\frac{3}{3} \frac{5}{5} \frac{3}{3} \frac{2}{2} \frac{4}{4} \frac{6}{6} \frac{5}{5}, \frac{3}{3} \frac{1}{1} \frac{1}{1} \frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} -$ $\frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} 1, \frac{2}{2} \frac{3}{3} \frac{5}{5=4} \frac{3}{3} \frac{1}{1} \frac{3}{3} \frac{2}{2} \frac{2}{2} \frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} \frac{07\frac{1}{2}}{07\frac{1}{2}} 1,$	1.
---	-------	---	----

Sag gick mig ut i lunden, att höra foglars
läng, Der näfvergalen spelade i denna ljuf
nånto Flang; Men tururduvan hördes uit en
kannan da: Dö hennes ljud usfördes, att hon
ensamman var. 2.

Jag stannade och hörde på denna sorgefläng. Ellas mina förläsfärar på mina fineder rann; När jo med sorg beråne, hvad förläsf innehåll, Hälft näst som han uppriggat mellan i månader är.

• ० । ॥

Dig att bvisa i din sann, förlåt att jag
var drifsig, min bli din fästeman.

12. Så harligt öndra mörk mänfap, som
är fär, Sårlat mig något närrna om Eärlaf
som jag här; Jag kan ej affest taga af dig
min lida män, Såt mig få med dig rala; jag
gjömmet dig ej än.

13. En liten tid jag warit i sättap höp med
dig; Din ögon har bedragit mitt hjerta, svit
ej mig! Jag måste nu omvända mitt finne
och mitt med, Och sémma qvar min illa,
dels hon kifmer stor.

Com solens milda strålar, de ge en ljus
glans: Å gör en segerfana, som står
på Fredriks-talets; Går en väderflisja,
som rann ur Jordens sör, & som en unger
Glicka, med dydens purpur söt.

Com ung oðr frændig jag mig án ráð.
na fair, En yngling, heilt ofunnig, umfing
en tjuðu ár; Þóð, wágar jag att ffriswa
ðá ord, af ömt beár, til dig min rós oð
lilia, om du mig háller fár.

16. **Q**u är mål något yngre uti din blom,
Frinses är; Dotter, fanke jag är tungre, och

16.
En förlästhet hörta du finna ställ hos
mig, Och det gör mig ej smärta, om du
omhyter dig, Men viss du vi min flicka,
Och har mer jag dig får, Om Gud vill det
så ficka och hans behag så är.

17.
Hon vill jag getra vända på dig i nägra
år, Om minnas fan min längtan, att jag
dig dja får, Vår upp min ädla blomma,
säsom ett Palmträd sön, Den dag fan och
så komma, min längtan blir bestört.

18.

Har Gud tändt upp en färlefjeld imellan
dig och mig. Då dina männer hindra dig
till att åga mig, Så vill jag dem försvära,
att de det röna får. Ja, de kan det så ånge-
ra i alla sina år.

3

Här finns väl många flidor, ja många tusental; Den det mig inter glöder, att göra många mal. Min Gud! utmålig mig mafa, låt mig få åga den: Det vill jag ej förfära, att bedja en gång din.

3.

Du öktenkapets Stiftare, Du himmelske
Monark! Som hafwer inplanterat den kärle-
ken så stark: Att ingen häftig låga den samma
öfvergår, Och ingen menskopläga ej heller
det förlåt.

4.

Ey om jag hade wingar, som turturdus-
wan snåv, Och flöge sedan fjerran dit so-
len går om qvåll; Så kunde jag ej finna
en sådan kärlig wän, Som jag för alla ås-
kar näst Gud i himmelen.

5.

Stäm in och hjelp mig sjunga, som wet
hwad kärlek är, Med mun och så med tun-
ga, hwad denna wisan lär: De Flickor att
berömma, som sin wän trogen är; Min flic-
ka jag ej glömmmer, så långe jag är här.

6.

Om alla orgor sjöngle, ja, all slags spel
och sång, Och alla foglastoner instämde på
en gång; Det mig ej glädja kunde, emot din
ljuftwa röst, Min wän! när som du sjunger,
att dermed ge mig tröst.

7.

Det ord jag mig påminner, i Skriften teck-
nade är, Att ingen ting är större, af allt

hwad jorden bär, An vara uti sällskap åt-
med sin bästa wän, Det will jag ock besan-
na för Gud i Himmelen.

8.

Ey när jog wi sällskap med andra Flickor
år, Och sedan eftertanke de dyader, som du
bär; Så faller hug och sinne, För åt hwad
nöjen är, När jag får i mitt minne, att du
mig kärast är.

9.

Ja, om jag hade Anglaröst, och tunga
utaf stål, Jag kunde ej uttala de stora kär-
lekssår, Som för den Flickan kåra har swi-
dit i mitt bröst, Jag önskar dig den åra,
som bor uti mitt bröst.

10.

Lånk ej, mitt kärleksinne det bytes om
hvar dag, Och ålstas både hår och där: nej,
det är ej mitt lag. Den som till mig bär
kärlek, Som är af bästa slag, Den gifwer
jag mitt hjerta, ill des jag läggs i graf.

11.

Hast jag ostadig warit uti min ungdoms
år, Har jag alt fått erfari, oö bättre idet
förstå, Att verlden hon kan lära en yngling
uti tid, Att dygd och sedor bärta, och lefwa
stadelig.